

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№

гр. София, 03.06.2020 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в закрито заседание на 03.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

като разгледа дело номер **1089** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, вр. чл.203-207 АПК.

Образувано е по искова молба на А. Валериев Х., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, офис 2, чрез адв. С. А. от САК, срещу Българска народна банка за присъждане на обезщетение за вреди, претърпени в резултат на нарушение на правото на Европейския съюз (ЕС).

Съдът намира исковата молба за нередовна на основание чл.127, ал.1, т.4 ГПК, поради което и на основание чл.129, ал.2 ГПК на ищеца следва да се предостави възможност да отстрани визираните по-долу недостатъци на исковата молба:

Съгласно чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконовни нормативни актове. Новоприетата разпоредба на чл.2в от ЗОДОВ (ДВ, бр. 94 от 2019 г.) урежда ред за разглеждане на искове срещу държавата за вреди от нарушения на правото на Европейския съюз (ЕС). Съгласно чл.2в, ал.1, т.1 ЗОДОВ административните съдилища притежават компетентност да решават спорове, при които се твърди, че вредите са причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз. Тези искове се разглеждат по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Съгласно чл.203, ал.1 и ал.2 АПК исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на Глава Единадесета (чл.203-207), като за неуредените въпроси за имуществената отговорност по ал. 1 се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди или на Закона за изпълнение на наказанията и

задържането под стража.

По силата на новоприетата норма на чл.203, ал.3 АПК (ДВ, бр. 94 от 2019 г.) по реда на същата глава се разглеждат и исковете за обезщетения за вреди, причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, като за имуществената отговорност и за допустимостта на иска се прилагат стандартите на извъндоговорната отговорност на държавата за нарушение на правото на Европейския съюз.

Извъндоговорната отговорност за нарушения на правото на ЕС е уредена в чл.340, пар.2 от ДФЕС - в случай на извъндоговорна отговорност, Съюзът в съответствие с основните принципи на правото, които са общи за държавите-членки, е длъжен да поправи вредите, причинени от неговите институции или служители, при изпълнението на техните задължения. Доколкото други първични актове на правото на ЕС (ПЕС) не уреждат обезщетяването на вредите, причинени от държавата за нарушения на ПЕС, тази възможност се извежда от практиката на Съда на европейския съюз (СЕС, Съдът).

Още в първите решения на СЕС в тази материя - Решение от 19 ноември 1991 г. по дело F. – съединени дела C-6/90 и C-9/90 и Решение от 5 март 1996 г. по съединени дела C-46/93 и C-48/93 B. du Pêcheur SA, Съдът е постановил, че общностното право установява принципа, съгласно който държавите членки са длъжни да поправят вредите, причинени на частноправни субекти вследствие на нарушения на общностното право, за които държавите носят отговорност. Според т.28 и т.29 от мотивите на второто решение член 215, втора алинея от Договора препраща към основните принципи, общи за правните системи на държавите членки в областта на извъндоговорната отговорност на Общността за вреди, причинени от нейните институции или служители при упражняване на техните функции. Изрично установеният в член 215 от Договора принцип за извъндоговорната отговорност на Общността е само израз на общия принцип, известен в правния ред на държавите членки, съгласно който противоправно действие или бездействие поражда задължението да се обезщети причинената вреда. Тази разпоредба поражда и задължението за публичните органи да обезщетят вредите, причинени при упражняването на техните функции. В това отношение следва да се припомни, че макар отговорността на държавата да е уредена в общностното право, изискванията, при които същата поражда право на обезщетение, зависят от естеството на нарушението на общностното право, което е в основата на причинената вреда. За да бъдат определени тези изисквания, най-напред следва да се вземат предвид самите принципи на общностния правен ред, които са в основата на отговорността на държавата, а именно, от една страна, за пълната ефикасност на общностните правни норми и за ефективната защита на признатите от тях права и от друга страна, наложеното на държавите членки по силата на член 5 от Договора задължение за сътрудничество.

В действителност (се посочва по-нататък в решението) от една страна, член 215, втора алинея от Договора препраща по въпросите на извъндоговорната отговорност на Общността към общите за правните системи на държавите членки основни принципи, от които Съдът също се ръководи при липсата на писмени правила в останалите области на общностното право. СЕС приема, че защитата на правата, които частноправните субекти извличат от общностното право, не може да се изменя в зависимост от националната или общностната същност на органа, който е причинил

вредата. Изведената от Съда система от правила на основание член 215 от Договора, по-специално по отношение на отговорността, причинена от нормативни актове (спорът по делото В. е относно отговорността на националния законодател), взема предвид по-конкретно сложността на подлежащото на уреждане фактическо положение, трудностите при прилагането или тълкуването на текстовете, и по-специално свободата на преценка, с която разполага авторът на разглеждания акт. След посочения анализ СЕС достига до извод, че „при такива обстоятелства правото на обезщетяване е признато от общностното право, при положение че са изпълнени три условия, а именно че 1 нарушената правна норма има за предмет предоставянето на права на частноправните субекти, че 2 нарушението е достатъчно съществено и накрая, че 3 съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението на задължението, за което носи отговорност държавата, и вредата, претърпяна от увредените лица.

Съобразно новите изменения на АПК и ЗОДОВ в материята на обезщетяване на вредите, причинени от държавата от нарушение на ПЕС, значителната разлика идва от изискването за наличие на достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз.

Според мотивите на Решение от 5 март 1996 г. по съединени дела С-46/93 и С-48/93 В. що се отнася до второто условие, както по отношение на отговорността на Общността на основание член 215, така и относно отговорността на държавите членки за нарушения на общностното право, решаващият критерий, за да се приеме, че дадено нарушение на общностното право е достатъчно съществено, е този на явно и значително неспазване от държава членка на границите, които са наложени на нейната свобода на преценка. В това отношение сред елементите, които компетентната юрисдикция може да вземе предвид, следва да се посочат степента на яснота и прецизност на нарушената правна норма, както и обхватът на свободата на преценка, която нарушената норма предоставя на националните или общностните органи, умисълът или непредпазливостта при неизпълнението на задължението, извинимият или неизвиним характер на евентуална грешка при прилагане на правото, както и обстоятелството, че поведението на общностна институция може да е допринесло за бездействие, за приемане или за запазване на национални мерки или практики, които противоречат на общностното право. При всички положения едно нарушение на общностното право е явно съществено, когато е продължило въпреки постановяването на решение, установяващо твърдяното неизпълнение на задължение, на решение по преюдициално запитване или на трайно установена практика на Съда в конкретната област, от които е видно, че въпросното поведение съставлява нарушение.

На следващо място СЕС припомня, че когато за нарушение на общностното право отговорност носи държавата, действаща в област, в която разполага с широко правомощие за преценка за извършване на нормативен избор, признаването на право на обезщетение въз основа на общностното право е поставено в зависимост от условието, че разглежданото нарушение е достатъчно съществено. Определени обективни и субективни обстоятелства, които в рамките на националната правна система могат да бъдат свързани с понятието за вина, са също така релевантни при преценката дали дадено нарушение на общностното право е или не е достатъчно съществено. От посоченото следва, че задължението за обезщетяване на вредите, причинени на частноправни субекти, не може да бъде поставено в зависимост от

изведено от понятието за вина условие, което надхвърля пределите на достатъчно съществено нарушение на общностното право. Следователно на националната юрисдикция е даден отговор, че тя не може в рамките на прилаганото от нея национално законодателство да постави обезщетението за вреди в зависимост от наличието на допусната умишлена или по небрежност вина от държавен орган, който носи отговорност за неизпълнението на задължението, което изпълнение надхвърля пределите на достатъчно съществено нарушение на общностното право.

Според мотивите на решение на Съда на европейския съюз (СЕС, Съдът) от 4 октомври 2018 година по дело C-571/16 Н. Кантарев срещу БНБ съгласно постоянната съдебна практика на СЕС принципът на отговорност на държавата за вреди, причинени на частноправните субекти от нарушения на правото на Съюза, които се считат за извършени от държавата, е присъщ на системата на договорите, на които се основава Съюзът (решение от 26 януари 2010 г., Т. U. y S. G., [C-118/08](#), [EU:C:2010:39](#), т. 29 и цитираната съдебна практика). Освен това, що се отнася до условията за ангажиране на отговорността на държавата за вреди, причинени на частноправни субекти от нарушения на правото на Съюза, които се считат за извършени от държавата, Съдът многократно е приемал, че увредените частноправни субекти имат право на обезщетение при наличието на три условия, а именно предмет на нарушената правна норма на Съюза да е предоставянето на права на частноправните субекти, нарушението на нормата да е достатъчно съществено и да съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението и претърпяната от частноправните субекти вреда (решение от 28 юли 2016 г., Tomášová, [C-168/15](#), [EU:C:2016:602](#), т. 22 и цитираната съдебна практика).

Според решението Кантарев, що се отнася до условието за наличие на достатъчно съществено нарушение на правото на Съюза, следва да се припомни, че съгласно практиката на Съда такова нарушение предполага явно и значително неспазване от държавата членка на границите, които са наложени на нейното право на преценка. Факторите, които трябва да се вземат под внимание в това отношение, са по-конкретно степента на яснота и прецизност на нарушената правна норма, обхватът на свободата на преценка, която нарушената норма предоставя на националните органи, извинимият или неизвиним характер на евентуална грешка при прилагане на правото, умишленият или неумишлен характер на допуснатото нарушение или причиненото увреждане, или още обстоятелството, че с поведението си институция на Европейския съюз може да е допринесла за неприемането, приемането или запазването в разрез с правото на Съюза на определени национални мерки или практики (вж. в този смисъл е цитирано и решение от 5 март 1996 г., V. du pêcheur и F., [C-46/93](#) и [C-48/93](#), [EU:C:1996:79](#), т. 56).

Задължението за обезщетяване за вредите, причинени на частноправни субекти, не може да бъде поставено в зависимост от изведено от понятието за виновно противоправно поведение условие, което излиза извън обхвата на условието за достатъчно съществено нарушение на правото на Съюза (решение от 25 ноември 2010, Fuß, [C-429/09](#), [EU:C:2010:717](#), т. 67 и цитираната съдебна практика).

Според мотивите на решение от 19 юни 2014 г., S. и др. по съединени дела [C-501/12—C-506/12](#), [C-540/12](#) и [C-541/12](#) що се отнася до второто условие (нарушението на съюзното право и достатъчно съществено), Съдът е имал възможност да уточни, че достатъчно съществено нарушение на правото на Съюза е установено, когато е налице явно и значително неспазване от държавата членка на

ограниченията, които са наложени на нейното право на преценка, като факторите, които трябва да се вземат под внимание в това отношение, са по-конкретно степента на яснота и прецизност на нарушената правна норма, както и обхватът на свободата на преценка, която нарушената норма предоставя на националните власти (решение S., C-452/06, [EU:C:2008:565](#), т. 37 и цитираната съдебна практика). Следователно правото на преценка на държавата членка представлява важен критерий за установяване на наличието на достатъчно съществено нарушение на правото на Съюза (решение R. и др., C-278/05, [EU:C:2007:56](#), т. 72).

Ценни насоки за фактическия състав на извъндоговорната отговорност дава практиката на Общия съд на ЕС. Така в Решение на Общия съд (първи състав) от 14 декември 2018 г.

E. W. Consulting SPRL срещу Европейска комисия Дело T-298/16, четем, че съгласно член 340, втора алинея ДФЕС „[в] случай на извъндоговорна отговорност, Съюзът в съответствие с основните принципи на правото, които са общи за държавите членки, е длъжен да поправи вредите, причинени от неговите институции или служители, при изпълнението на техните задължения“. Съгласно постоянната съдебна практика, за да се ангажира извъндоговорната отговорност на Съюза по смисъла на член 340, втора алинея ДФЕС за неправомерно поведение на неговите органи, трябва кумулативно да са налице определени условия, а именно неправомерност на поведението, за което се упрекуват институциите, наличие на вреда и наличие на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и претендираната вреда (вж. решение от 9 септември 2008 г., F. и др./Съвет и Комисия, C-120/06 P и C-121/06 P, [EU:C:2008:476](#), т. 106 и цитираната съдебна практика; решения от 11 юли 2007 г., S. E./Комисия, T-351/03, [EU:T:2007:212](#), т. 113 и от 25 ноември 2014 г., S. N. S./Съвет, T-384/11, [EU:T:2014:986](#), т. 47).

Съгласно постоянната съдебна практика установяването на незаконосъобразност на правен акт не е достатъчно, колкото и нередно да е допускането на тази незаконосъобразност, за да се приеме, че е изпълнено условието за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза, свързано с неправомерността на поведението, в което се упрекуват институциите (решение от 25 ноември 2014 г., S. N. S./Съвет, T-384/11, [EU:T:2014:986](#), т. 50; вж. също в този смисъл решения от 6 март 2003 г., Dole F. Fruit I./Съвет и Комисия, T-56/00, [EU:T:2003:58](#), т. 72—75 и от 23 ноември 2011 г., S./Съвет, T-341/07, [EU:T:2011:687](#), т. 31).

Условието да е налице неправомерно поведение на институциите на Съюза, изисква да е налице достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправни субекти (вж. решение от 30 май 2017 г., S. N. S./Съвет, C-45/15 P, [EU:C:2017:402](#), т. 30 и цитираната съдебна практика).

Изискването за достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправни субекти, цели, независимо от характера на съответния незаконосъобразен акт, да предотврати случаите, в които рискът от понасяне на вредите, които претендират засегнатите лица, накърнява способността на съответната институция да упражни в пълна степен правомощията си в обществен интерес, както в рамките на нормативната си дейност или на дейността,

включваща упражняването на избор от областта на политическата икономия, така и в сферата на административните ѝ правомощия, при това без да пренася върху трети лица тежестта на последиците от явни и неизвиними нарушения (вж. решения от 23 ноември 2011 г., S./Съвет, T-341/07, EU:T:2011:687, т. 34 и цитираната съдебна практика, и от 25 ноември 2014 г., S. N. S./Съвет, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 51).

Всъщност принципът на предоставената компетентност, закрепен в член 5 ДФЕС, изисква всяка институция да действа в границите на правомощията, предоставени ѝ с Договора (вж. в този смисъл решение от 22 април 2015 г., P./Комисия, T-320/09, EU:T:2015:223, т. 57 и 58). Освен това принципът на правна сигурност налага всеки акт, който има за цел да породи правни последици, да черпи своята задължителна сила от разпоредба на правото на Съюза, която трябва да бъде изрично посочена като правно основание и да предписва правната форма, в която актът следва да бъде издаден (решение от 16 юни 1993 г., Франция/Комисия, C-325/91, EU:C:1993:245, т. 26).

Зачитането на правото на защита представлява основен принцип на правото на Съюза, който трябва да се прилага, когато административен орган възнамерява да приеме акт, увреждащ за лицето, към което е насочен (решение от 18 декември 2008 г., C-349/07, EU:C:2008:746, т. 36).

Съгласно съдебната практика, когато орган на Съюза разполага само със значително ограничена свобода на преценка или дори не разполага с такава, самото неспазване на правото на Съюза може да е достатъчно, за да се установи наличието на достатъчно съществено нарушение (вж. решения от 14 декември 2005 г., F. и F. Technologies/Съвет и Комисия, T-69/00, EU:T:2005:449, т. 88 и 89 и цитираната съдебна практика, и от 11 юли 2007 г., S./Съвет, T-47/03, непубликувано, EU:T:2007:207, т. 235 и цитираната съдебна практика).

От съдебната практика накрая следва, че при всички положения нарушението на правото на Съюза е явно съществено, когато е продължило въпреки постановяването на съдебно решение, установяващо твърдяното неизпълнение на задължение, на решение по преюдициално запитване или въпреки наличието на трайно установена практика на съда на Съюза в конкретната област, от които е видно, че въпросното поведение съставлява нарушение (вж. решение от 30 май 2017 г., S. N. S./Съвет, C-45/15 P, EU:C:2017:402, т. 31 и цитираната съдебна практика).

Що се отнася до условието за наличие на вреда съгласно съдебната практика (вж. в този смисъл решения от 27 януари 1982 г., De Franceschi/Съвет и Комисия, 51/81, EU:C:1982:20, т. 9, от 13 ноември 1984 г., B. Wührer и др./Съвет и Комисия, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80, 5/81, 51/81 и 282/82, EU:C:1984:341, т. 9 и от 16 януари 1996 г., C./Съвет, T-108/94, EU:T:1996:5, т. 54) извъндоговорната отговорност на Съюза може да бъде ангажирана само ако ищецът наистина е претърпял действителна и сигурна вреда. Ищецът трябва да докаже, че това условие е изпълнено (вж. решение от 9 ноември 2006 г., A. и др./Комисия, C-243/05 P, EU:C:2006:708, т. 27 и цитираната съдебна практика) и по-специално да представи убедителни доказателства както за наличието, така и за размера на вредата (вж. решение от 16 септември 1997 г., B. D. и др./Съвет и Комисия, C-362/95 P, EU:C:1997:401, т.

31 и цитираната съдебна практика).

В това отношение следва да се припомни, що се отнася до условието за наличието на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и претендираната вреда, че посочената вреда трябва да произтича достатъчно пряко от укоримото поведение, като последното трябва да представлява основната причина за вредата, но липсва задължение да се поправя всяка вредоносна последица, дори непряко свързана, която е резултат от незаконосъобразно положение (вж. решение от 10 май 2006 г., G. I. T. и др./Комисия, T-279/03, EU:T:2006:121, т. 130 и цитираната съдебна практика; вж. също в този смисъл решение от 4 октомври 1979 г., D. и др./Съвет, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 и 45/79, EU:C:1979:223, т. 21). Ищецът трябва да докаже съществуването на причинно-следствена връзка между укоримото поведение и претендираната вреда (вж. решение от 30 септември 1998 г., С. и др./Съвет и Комисия, T-149/96, EU:T:1998:228, т. 101 и цитираната съдебна практика).

По-конкретно, във всяко искане за обезщетение за вреди, независимо дали става въпрос за имуществени или неимуществени вреди, символично или за получаване на реално обезщетение, трябва да се уточнява естеството на твърдените вреди с оглед на укоримото поведение и дори приблизително да се оцени цялата вреда (вж. решение от 26 февруари 2015 г., S./Съвет, T-652/11, непубликувано, EU:T:2015:112, т. 65 и цитираната съдебна практика).

Според друго Решение на Общия съд от 28 февруари 2018 година по дело T-292/15 искът за обезщетение по член 268 ДФЕС и член 340, втора алинея ДФЕС е въведен като самостоятелен способ за защита, който има особена функция в рамките на системата на средствата за правна защита (решение от 26 февруари 1986, K./Комисия, [175/84](#), [EU:C:1986:85](#), т. 26). *В това отношение Общият съд е припомнил, че по силата на член 21, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз във връзка с член 53, първа алинея от посочения статут и с член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Общия съд от 2 май 1991 г. всяка искова молба или жалба трябва да посочва предмета на спора и да съдържа кратко изложение на изтъкнатите правни основания. Това посочване трябва да е достатъчно ясно и точно, за да позволи на ответника да подготви защитата си, а на Общия съд — да упражни съдебен контрол, ако е необходимо, без да разполага с други данни. С оглед на гарантиране на правната сигурност и на доброто правораздаване, за да са допустими искът или жалбата, е необходимо съществените правни и фактически обстоятелства, на които те се основават, да следват поне обобщено, но по логичен и разбираем начин от текста на самата искова молба или жалба (решение от 18 септември 2014 г., H. (R.)/Комисия, [T-317/12](#), [EU:T:2014:782](#), т. 55).*

Според т.61 т.62 от мотивите на последното цитирано решение по силата на член 340, втора алинея ДФЕС в случай на извъндоговорна отговорност Съюзът в съответствие с основните принципи на правото, които са общи за държавите членки, е длъжен да поправи вредите, причинени от неговите институции или служители при изпълнението на техните задължения.

Съгласно постоянната съдебна практика за ангажирането на извъндоговорната отговорност на Съюза за неправомерно поведение на неговите органи, по смисъла на горепосочената разпоредба, трябва кумулативно да са налице три условия, а именно неправомерност на поведението, в което се упреква институцията, наличие на вреда и на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и претендираната вреда (решения от 4 юли 2000 г., В. и Г./Комисия, [C-352/98 P](#), [EU:C:2000:361](#), т. [39—42](#), от 9 септември 2008 г., Ф. и др./Съвет и Комисия, [C-120/06 P](#) и [C-121/06 P](#), [EU:C:2008:476](#), т. [106](#) и [164—166](#), и от 16 октомври 2014 г., *Evropaïki D./Комисия*, [T-297/12](#), непубликувано, [EU:T:2014:888](#), т. [28](#)).

Що се отнася до условието относно неправомерното поведение на институция, изисква се да е установено достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправни субекти (решения от 4 юли 2000 г., В. и Г./Комисия, [C-352/98 P](#), [EU:C:2000:361](#), т. [42](#) и [43](#) и от 9 септември 2008 г., Ф. и др./Съвет и Комисия, [C-120/06 P](#) и [C-121/06 P](#), [EU:C:2008:476](#), т. [173](#)).

Единствено неправомерно поведение на институция, което води до подобно достатъчно съществено нарушение, може да ангажира отговорността на Съюза. В това отношение следва да се припомни, че решаващият критерий, за да се приеме, че нарушението на правото на Съюза е достатъчно съществено, е наличието на явно и сериозно несъблюдаване от институция на границите, които са наложени на нейното право на преценка (решение от 4 юли 2000 г., В. и Г./Комисия, [C-352/98 P](#), [EU:C:2000:361](#), т. [43](#)). По-специално, от съдебната практика следва, че развитият от Съда режим в областта на извъндоговорната отговорност на Съюза взема предвид по-конкретно сложността на ситуацията, които трябва да се уредят, трудностите, свързани с прилагането или тълкуването на правните текстове, и по-специално свободата на преценка, с която разполага авторът на оспорвания акт (решения от 4 юли 2000 г., В. и Г./Комисия, [C-352/98 P](#), [EU:C:2000:361](#), т. [40](#), от 10 декември 2002 г., Комисия/С. и Т., [C-312/00 P](#), [EU:C:2002:736](#), т. [52](#) и от 10 юли 2003 г., Комисия/Ф. М., [C-472/00 P](#), [EU:C:2003:399](#), т. [24](#)).

По отношение на условието за наличие на вреда в последното цитирано решение е посочено, че отговорността на Съюза може да бъде ангажирана само ако ищецът наистина е претърпял „реална и сигурна“ вреда. В тази връзка ищецът е длъжен да представи убедителни доказателства пред съда на Съюза, за да се установят наличието и размерът на подобна вреда (вж. решения от 16 юли 2009 г., *S. S. I./Комисия*, [C-481/07 P](#), непубликувано, [EU:C:2009:461](#), т. [36](#) и цитираната съдебна практика, и от 8 ноември 2011 г., *I. и др./Комисия*, [T-88/09](#), [EU:T:2011:641](#), т. [25](#) и цитираната съдебна практика).

Що се отнася до условието за наличие на причинно-следствена връзка, то е изпълнено, когато съществува непосредствена връзка като между причина и следствие между допуснатата от въпросната институция неправомерност и претендираната вреда — връзка, която ищецът трябва да докаже. Съюзът може да носи отговорност само за вреди, произтичащи достатъчно пряко от неправомерното поведение на съответната институция (вж. в този смисъл определение от 5 юли 2007 г., *Yedaş T. ve O. S. ve T./Съвет и Комисия*, [C-255/06 P](#), непубликувано, [EU:C:2007:414](#), т. [61](#)).

Когато едно от трите условия за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза не е изпълнено, искът за обезщетение трябва да се отхвърли, без да е необходимо да се проверява дали са изпълнени останалите две условия (решения от 15 септември 1994 г., К./Съвет и Комисия, [C-146/91](#), [EU:C:1994:329](#), т. 81 и от 16 октомври 2014 г., Evropaïki D./Комисия, [T-297/12](#), непубликувано, [EU:T:2014:888](#), т. 33).

Съобразно горепосочените законодателни изменения, обвързващи фактическия състав на отговорността на държавата за вреди от нарушения на правото на ЕС и цитираните принципни положения, изведени в практиката на СЕС и на Общия съд на ЕС, съдът намира, че на ищеца следва да се предостави възможност да уточни исковата си претенция в смисъл на горепосочения фактически състав на отговорността на държавата за вреди от нарушение на правото на ЕС.

Водим от горното, Съдът

РАЗПОРЕДИ:

ПРЕДОСТАВЯ ВЪЗМОЖНОСТ на ищеца, в 30-дневен срок от съобщението с писмена молба с препис за ответника да уточни следните елементи от фактическия състав на отговорността на държавата за вреди от нарушения на правото на ЕС: **1.** неправомерност на поведението на ответника, негови органи и/или длъжностни лица, чрез посочване на: **а.** нарушената правна норма, която има за предмет предоставянето на права на частноправните субекти и **б.** обосновка, че това нарушение е достатъчно съществено, в посочения по-горе в мотивите на определението смисъл, **2.** наличие на вреда, обоснована като „реална и сигурна“ вреда, като се посочи и нейния размер и накрая, че **3.** съществува пряка причинно-следствена връзка между твърдяното поведение/нарушението на задължението, за което носи отговорност държавата, и претендираната вреда.

УКАЗВА на ищеца, че при неизпълнение на указанията в дадения срок, производството по делото ще бъде прекратено.

Разпореждането не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: